

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277580256/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Erik så på ham: „Går De så med?“

„Tak, mange Tak, men —“ han trykkede Hatten lidt ned med den lange, hvide Hånd, „— er det ikke for megen Ulejlighed, at jeg sådan kommer udenvidere, så tidligt om Morgenen?“

„Nej da, jeg er jo oppe, som De ser, og min Kone — ja, hun sover rigtignok, tror jeg da. Hun har hjulpet mig i Nat, skal jeg sige Dem, og —“

De gik sammen ad den skærvelagte Sti ind mod Lægeboligen. Hvorfor skulde han fortælle den Fremmede dette? Det lignede ham lidet. Var han stolt af Ellen? vilde han prale med sin Hustru overfor denne enlige Mand?

De stod nu foran det lille, røde Murstenshus med de blanke, urtepottedyldte Vinduer, på den grusede Plads ovenover Trætrapperne, og så ud over Havet.

En Skare Trækfugle viftede hen derude, Mændene puslede stadig nede ved Havnen. Andet Liv var der ikke at øjne. Og hvor var både Fuglene og Menneskene bittesmå i Havet og Himlen!

„Nå, dette er så Øen.“ nikkede Præsten, foroverludet, med Hænderne på Ryggen; han havde sat Kufferten fra sig i Gruset, „og der er altså sex Timers Sejlads hertil.“

„Der kan være mindre,“ smilte Lange. „Men der kan også være mere.“ „Anne Hendrikke“ har været ti, tolv Timer om det, når også Vinden var imod. Men tænk så på gamle Dage — ja, for ikke længe siden, inden Motorerne kom, da var de en Gang, i tæt Tåge og Modstrøm, fem og halvfjersindstyve Timer under Vejs. Og i endnu ældre Tid, da Skibet gik fra København eller Gilleleje . . . Men da kom det her rigtignok også kun nogle få Gange om Året.“

Honorius lyttede til, stadig med Hænderne på Ryggen.

„Men her var dog Præster den Gang,“ sagde han.

„De var her før Lægerne,“ indrømmede Lange.

„Ja, for de var Børn af det Ældste,“ nikkede Honorius, „men nu —“

Lange så skarpt på ham. „Ja, tror De, De selv kan finde Dem til rette her på Øen,“ spurgte han køligt, idet han lukkede Gangdøren op.